

Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, Lukas 1 vers 77.

Geliefden, wanneer Zacharias, na negen maanden gezwegen te hebben, de bazuin van Gods lof aan zijn mond mag zetten, wordt hij vervuld van de Heilige Geest en gaat hij profeteren van de Zaligmaker die schielijk komen zou om Zijn verkoren geestelijk Israël te verlossen van al hun zonden. Zacharias was door God gekastijd geworden omwille van zijn ongeloof. Hij had het gesproken Woord Gods uit de mond van de engel Gabriel die voor God staat, niet meteen geloofd. God legde hem het zwijgen op tot aan de geboorte van zijn beloofde zoon Johannes, en ten achtste dage dat hij besneden werd, brak God zijn mond open opdat hij Hem zou gaan lofprijzen Die getrouw bleef aan Zijn belofte. Uit het getuigenis van Zacharias bleek dat hij z'n schuld omtrent zijn ongeloof mocht mijnen en mocht buigen onder deze Vaderlijke kastijding. Er was namelijk geen enkel verwijt jegens God in de lofprijzing en getuigenis van Zacharias. Nee integendeel, Zacharias mocht zichzelf geheel in God kwijt raken en enkel goed van Hem spreken. Ook in dit stadelijk verlies ligt de eeuwige winst besloten voor degenen die Hem vrezen, lezer. Wanneer we dan een moment het getuigenis van Zacharias mogen overdenken, dan worden we gewaar hoedanig Gods Geest aan Zacharias heeft geopenbaard waartoe zijn zoon Johannes geboren moest worden. Hij moest de weg bereiden van Zijn lieve Zaligmaker. *Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden.* Om deel te krijgen aan de kennis der schuldvergeving, moeten onze zonden ons eerst bekend gemaakt worden door de weg van Gods heilige recht. Daartoe gebruikt God Zijn heilige wet, die een afspiegeling is van Zijn heilig recht. Want, door de wet is de kennis der zonden, zegt de apostel. Gods heilige wet legt de schuld bloot, en wijst de zonden aan in het licht van de heilige Majesteit Gods. Deze wet pleitte de mens vóór de zondeval vrij voor God. De mens was in Gods heilige wet geschapen, en daarmee in een verbond gesteld. Gods heilige wet prees de mens omwille van zijn liefdewerken jegens zijn Schepper, en gaf hem een recht ten eeuwige leven. Tot het droeve moment daar kwam dat de mens zichzelf door schuld verkocht aan de vader der leugenen, en daarmee zijn vrijheid in God en vrede met God verloor. De mens kwam in zonde te vallen, en daarmee in een donkere geestelijke duisternis. Zijn verlichte verstand werd verduisterd, en hij is aan de geestelijke macht der zonden geketend geworden, waarin de vader der leugenen hem gevangen houdt, met daarboven Gods heilige wet die hem vervloekt en verdoemt ten dode, in plaats van hem prijst en zegent ten leve. Zo werd de zonden der mens de oorzaak van zijn geestelijke doodstaat. Ja lezer, de wet die mij ten leven was is mij ten dood bevonden, zegt de apostel. Gods heilige wet is door mijn verdorven en zondige vlees krachteloos geworden. Maar nu heeft de gehele wereld gezondigd tegen God, en niemand merkt het van nature op. Niemand merkt het op dat er een geestelijke vloek boven zijn hoofd hangt. Niemand ziet dat hij God vertoornd en vergramd heeft met zijn vele zonden. Een ieder leeft maar voort naar het goeddunken van zijn eigen zondige hart, vanuit zijn eigen levensbeschouwing. De één gelooft in goed en kwaad, een ander in haat en liefde, weer een ander gelooft wel in iets maar weet niet precies waarin hij gelooft. De geschiedenis van de mensheid heeft rijkelijk bewezen dat het de mens opzoek is naar zijn oorsprong, naar zijn roots, en waartoe hij op aarde geschapen is geworden. Vanuit zijn ingeschapen Godsbesef vereerde ieder volk zijn eigen afgoden, tot op de dag van heden toe. De consciëntie van de mens verteld hem innerlijk wat goed en kwaad is ten opzichte van zijn naaste. De apostel zegt dat zelfs de heidenen die Gods heilige wet niet kennen, de dingen doen die in Zijn heilige wet geschreven staan. Dat is een bewijs dat Gods

heilige wet in ons aller hart geschreven staat, lezer. Velen ontkennen dit wel, maar op momenten dat de dood hen in de ogen begint te kijken, door bijv. een bomaanslag, of door een vliegtuigongeluk, of op hun sterfbed beginnen zij vanuit hun ingeschapen Godsbesef toch ineens tot God te bidden. Het is ook gebleken dat in tijden van oorlog en verdrukking de kerken vol stroomden met angstige kerkgangers. Dat ons geweten de stem van God is die bij tijden ernstig tot ons spreekt, beseffen velen wel, maar willen de meesten toch niet weten. Al deze gewetens van de mens worden straks geopend op de dag des oordeels, lezer. En wee dan diegenen die niet geleefd heeft overeenkomstig Gods heilige wet. Wie kan dit dan? Immers geen mens! En daarom moet er bloed over onze consciëntie, over ons geweten, over onze kerfstokken, gestreken worden wil het wel wezen voor de nimmereindigende eeuwigheid. Want, zonder bloedstorting is geen vergeving der zonden mogelijk, lezer.

Zie hier de inhoud van het heerlijke onderwijs dat Johannes de Doper moest gaan preken van Hem Die Zijn kostbaar bloed zou gaan storten voor al diegenen die in Hem geloven. Dit was het werk van Johannes de Doper, waarvan zijn vader Zacharias door de Heilige Geest zo heerlijk mocht getuigen. Hij was de wegbereider van de beloofde Messias Die Zijn geestelijk Israel zou gaan verlossen van al hun zonden. Hoe scherp heeft Johannes de zonden niet aangewezen? Hoe stelde hij de goddeloosheden van het heersende farizeïsme niet aan de kaak: *“Wee u gij adderengebroedsels, gij hebt uw loon weg...!!”* Johannes was een roepende in de woestijn, etende sprinkhanen en wilde honing. Hij preekte Gods heilige wet, maar ook Gods heilig Evangelie. Wanneer hij Christus op aarde voor het eerst mocht zien, zij hij van Hem: *“Zie het Lam van God, Dat de zonder der wereld wegdraagt!”* Dan komen we meteen bij de vraag, hoe heeft Christus de zonden van Zijn verkorenen dan weg gedragen? Namelijk, door Zijn gehoorzaam en zondeloos leven, en met name door Zijn gewillig lijden en sterven op Golgotha. Hij moest de oorzaak van de geestelijke doodstaat van Zijn verkorenen wegdragen in zijn kruisdood, waarna ze in Zijn graf begraven werd. Kijk lezer, en waar nu in de zonden begraven zijn daar kon het graf Hem niet meer vast houden. Dit was de verwerving van de zaligheid door het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus. In de toepassing van deze verworven zaak is dat wezenlijk niet anders. Hoe heerlijk heeft Johannes ook hier niet van gepredikt door het sacrament van de heilige doop dat hij bedienen mocht aan allen die zijn prediking van Wet en Evangelie geloofden. Hij daalde met hen af in het water van de Jordaan en deed de dopeling ondergaan, en daarna weer opkomen uit het water. Een beeld van Christus' kruisdood en opstanding. Bent u alrede geestelijk gedoopt in Zijn kruisdood en opstanding ten eeuwige leve, lezer? U zegt misschien van niet. Maar, moet dat dan niet? Zegt den Heere dan niet bij monde van de apostel dat wij één plant moeten worden in Zijn door en één plant met Hem in Zijn opstanding, wil het wel zijn voor de eeuwigheid? *Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, Rom. 6:3-8.*

Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden. Door het zichtbaar sacrament van de heilige doop preekte Johannes dus ook de vergeving der zonden. Dit deed hij in het water van de rivier de Jordaan dat zijn oorsprong had uit de berg Hermon, en uitmondde in het water van de Rode Zee. Daar moest u eens over nadenken, lezer. Het was immers niet voor niets waarom Johannes in het water van de Jordaan doopte. De hoorbare en zichtbare prediking van Johannes de Doper bestond dus uit Wet en Evangelie. De Wet doet een mens geestelijk ten ondergaan in het water van Gods toorn over de zonden, en het Evangelie doet hem uit dat water opkomen ten eeuwige leven. Opdat God Zijn eer en recht zou hebben, Zijn deugden ongeschonden en zelfs verheerlijkt, en de verkoren zondaar de zaligheid. Zonder Gods heilige wet kon Johannes het volk van Israël de vergeving der zonden niet prediken. Zonder het sterven aan de geestelijke eis die er in Gods heilige wet verborgen is, heeft de Vervulde Wet door Jezus Christus geen enkele waarde. De Wet ontdekt, en het Evangelie bedekt. De Wet snijdt de zondaar af van de eerste Adam, het Evangelie lijft hem in, in de Tweede Adam. Maar zoals ik u alrede zei, de hele wereld ligt verdoemelijk voor God. Net als destijds het volk Israël dat leefde in een traditie van deugden en plichten, van dit doen en dat laten, van offers brengen die God niet konden behagen. Maar nu moet de mens het persoonlijk bekend gemaakt worden dat al zijn offers, zijn deugden en plichten, gedaan vanuit een verbroken werkverbond, God niet kunnen behagen. Daarom zei God den vader van Zijn Zoon toen Hij door Johannes de Doper gedoopt was geworden: *“Deze is Mijn geliefde Zoon in Dewelken Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem.”* Weet u wat dit wil zeggen, lezer? Namelijk, dat Christus’ lijden en sterven, door de veroordelende geestelijke kracht van Gods heilige wet, ons eerst tot een oordeel gepreekt dient te worden, en pas daarna als een heilzaam Evangelie ten leve. Hierover schreef de grote hervormer Maarten Luther, dat hij door het Evangelie aan Gods heilige wet gestorven was geworden. Dit is een verborgenheid die helaas slechts weinigen meer verstaan, lezer. Maar luister hier eens mee, over hoedanig de apostel Petrus tot de pinksterlingen preekte alvorens hij hen de vergeving der zonden door Jezus Christus mocht prediken: *“Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt. En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Hand. 2 vers 36-38.”*

‘Namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt’, door uw vervloekte zonden! Hierin hoorden zij hun geestelijk oordeel, gewerkt door de Geest der dienstbaarheid die hen aan het einde van Gods heilige wet bracht. Weet u wat dat is, aan het einde van Gods heilige wet gebracht te worden, lezer? Dat u niets meer hebt tot betaling hebt, en doodschuldig staat aan het lijden en sterven van Christus. Want, dan doet de Heilige Geest u geloven dat wanneer u niet gezondigd had, Hij niet aan het vloekhout had behoeven te sterven. Daar leeft de zondaar zijn vloek in, en wordt hij door die vele veroordelingen die hij geestelijk over zich heen krijgt, een vloek voor God. Gods heilige wet vloekt op deze wijze al de grond onder zijn voeten vandaan. De grond van zijn tranen en gebeden die voor God niet kunnen bestaan. De grond van zijn reformeren in eigen huis en persoonlijk leven. Daar wordt de zondaar gewaar dat werkelijk NIETS van hem meer voor God kan bestaan. Want, God eist een volkomen betaling, en géén halve of

helpende betaling! Slechts één ijdele gedachte maakt een mens helwaardig voor God. Door slechts ene zonde van nalatigheid kan God door Zijn heiligheid en rechtvaardigheid geen gemeenschap meer met u en mij hebben. Hoe vloekwaardig moet de mens dan niet zijn wanneer hij jaren achtereen heeft gezondigd, zonder te beseffen dat er een God is Die alles ziet, weet en hoort vanuit de hoge Hemel? Een mens weet en beseft van nature werkelijk niet dat hij sterven moet, lezer. Wanneer de mens dit wist, zou hij niet zo rustig voortleven als het gros der mensen op aarde wel placht te doen. Daarom moet God Zijn heilig gebod der wet geestelijk inbrengen, opdat de zonden in uw hart en bestaan beginnen te leven. Want, door de wet is de kennis der zonden, en zonder de geestelijke bediening der wet blijven de zonden dood. Wanneer dan God Zijn heilig gebod inbrengt en de zonden doet leven, veroordeeld deze wet de zonden in het hart van die zondaar. Vandaar dat de pinksterlingen innerlijk verslagen werden, toen de apostel Petrus hen hun oordeel begon aan te zeggen. Dat is nu een kenmerk van een waar geroepen gezant des Heeren, lezer. God de Heilige Geest komt mee in zijn prediking. Let ook eens op de prediking van de profeet Jona. Dat was maar een kort preekje wat hij uit moest dragen. Daar behoefde Jona niet voor te studeren. *Nog veertig dagen, en dan zal God deze stad omkeren...*, riep Jona uit volle borst. En wat zie je dan? De Ninevieten begonnen de oordeelsprediking van Jona te geloven, en verfoeiden zichzelf, en vernederden zich in zak en as voor God. Zie daar het geloof in Gods heilige wet, en het schuldig staan jegens Gods heilige wet, lezer. De Heilige Geest werkt door Gods heilige wet, maar ook door Gods heilig Evangelie. Er zijn geen twee Heilige Geesten, maar slechts één Heilige Geest met een tweërlei geestelijke bediening. De apostel schrijft hier het volgende over: *Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!*, Rom. 8:15. De apostel zegt hier dus duidelijk tot de VERLOSTE Romeinen in de gemeente te Rome, dat zij eerst bediend zijn geworden door de Geest der dienstbaarheid tot vreze, en pas daarna door de Geest der aanneming tot kinderen. De Geest der dienstbaarheid neemt het uit Gods heilige wet, en preekt het geestelijk door de prediking des Woords in het hart van een verloren zondaar, tot zijn oneer en schande, tot schrik en vreze, tot vervloeking en verdoeming. Maar nu komt het! Velen wankelen door deze overtuigingen ten dode, maar zijn nimmer gestorven aan de volkomen eis tot schuldbetaling jegens Gods heilige wet, en zijn daarom nooit ondergegaan in het badwater der wedergeboorte en er nog minder uit opgekomen, en daardoor nooit wederom geboren geworden. Deze lieden hadden wel barensweeën, maar geen kracht om te baren, of hebben lucht gebaad. Dat is een ontzaggelijke zaak, lezer. Wel vele overtuiging doorleefd, maar niet weten van een geestelijke overbuiging door het verdoemende en dodende recht/wet Gods. Daar wisten de Ninevieten en de Pinksterlingen immers wél van. Zij waren geestelijk overtuigd ten dode, en gingen met een hartverscheurend berouw ten onder in het water van de doop, en werden gedoopt in de kruisdood van Christus. Dit is noodzakelijk, en de enige weg om de macht der zonde af te sterven, lezer. Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, Rom. 8 vers 2, Rom. 6 vers 2. Er moet een offer in uw leven gebracht worden, lezer. Er moet een onschuldig Lam in uw leven voor uw ogen geslacht worden, Gal. 3:1. Dit onschuldig geslachte Lamme Gods mag (geestelijk) niet rauw, maar alleen door vuur gebraden, gegeten worden, Exodus 12:9. Dit gold niet alleen het aardse Israël, maar ook het geestelijke Israël. Maar dan te verstaan in de geestelijke zin des woords. Wanneer wij het vlees van de Heere Jezus rauw eten, Joh. 6:54-56,

hebben wij nimmer schuldig gestaan aan Zijn bitter lijden en sterven. Het geestelijk eten van Zijn vlees wat door het vuur van Gods toorn en gramschap over de zonden is gegaan, wekt een Evangelisch berouw op in het hart van een verloren zondaar. Een wettisch berouw beweent de bedreven zonden jegens Gods heilige wet, en staat schuldig jegens Gods goedertieren aan hem bewezen, maar een Evangelisch berouw beweent de vergeven zonden aan de doorboorde voeten van Christus, lezer. Dat berouw ligt vele male dieper, en is vele malen smartelijker. Hier wordt de zondaar gewaar dat hij Hem gekruist en doorstoken heeft met zijn vuile wanbedrijven. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem, Joh. 6:64-56.

Heeft u weleens al wenende van Zijn vlees mogen eten, en van Zijn bloed mogen drinken, lezer? Deze hemelse spijs is het enige dat verzadigen kan, en een Lichaam met Hem doet worden, lezer. Mag u dat weten, lezer? Ja zegt u, ik mag wel weten waar God mij m'n schuld kwam thuis te brengen, waar Hij de eeuwigheid bij mij in de tijd kwam te brengen, en hoe mij toen de innerlijke rust werd opgezegd. Ik heb toen een onbekend God lief gaan krijgen, en begon te wenen over m'n vele bedreven zonden. Ik heb getracht vanuit die liefde tot God m'n leven op te knappen, maar ik bemerk dat het nog alles tekort is. Ik heb na vele jaren zelfs een liefde tot Christus in m'n hart gekregen, wanneer Hij in de prediking zeer liefelijk werd voorgesteld. Wanneer Hij dan gepredikt werd in Zijn lijden en sterven, over hoe Hij gezeseld en bespot werd, dan konden ze me wassen in m'n tranen. Dan kwam ik weleens wenend de kerk uit, en zei dan innerlijk: "Geef me deze Heere Jezus, of ik sterf." Ik wenste wel dat ik mijn armen om Hem heen kon slaan, maar ik kan niet. Hoe zou dat toch komen, schrijver?

Ik antwoord u met de apostel dat ge kennelijk nog onder de tucht van Gods heilige wet verkeert: *"Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester. Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Gal. 3:23-27."* Christus moet Zijn liefdesarmen om u heen slaan, wil gij Hem kunnen omarmen en kunnen omhelzen door het zaligmakende geloof. De apostel Johannes zegt immers dat wij Hem liefhebben, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Het moet al van Boven komen, lezer. Niets van u kan daarbij gemengd worden. U moet geheel ontdaan en ontkleed worden van al uw werken, hoe goed deze ook bedoeld mogen zijn. Het kan God niet behagen. Ge moet in Christus gedoopt worden zegt de apostel hier in vers 27 van dit tekstgedeelte. Dat betekent dat u geestelijk met Hem de vervloekte kruisdood moet sterven onder de vloek en donder van Gods heilige wet. NIETS meer hebbend tot betaling, verloren gaan voor God. Alleen op dat plekje bent u rijp voor Zijn overkledende gerechtigheid. Daar in die liefelijke stond wordt u overwelmd door de trekkende liefde des Vaders, die sterker en krachtiger is dan de vloek van Gods heilige wet. Daar eist de Vader door Zijn heilige wet Zijn Beeld in u op, dat is het Beeld van Zijn heiligheid en gerechtigheid. En daar wordt u overgebogen om geestelijk door recht verloren te gaan, verdrinkende in al uw bedreven ongerechtigheden en onheiligheden voor God. Daar valt de verkoren zondaar met Jona geestelijk overboord in de golven van Gods toorn, en gaat verloren

als in een punt des tijds. Maar ook daar in die golven beschikt God een Vis tot zijn eeuwig behoud, Die hem geestelijk opslokt, waardoor die zondaar een Lichaam met Die Vis wordt, en zijn overtredingen veroordeeld worden in Zijn vlees, Rom. 8:3. *Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden.* Zie daar de prediking van Johannes de Doper, van Wet en Evangelie, *Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden.* Ja lezer, toen ik uit vrije genade om niet die weldaad deelachtig mocht worden, heb ik niet alleen mijn klederen met de Ninevieten, maar ook mijn hart gescheurd. Toen nam de Geest der aanneming het uit Hem, en verkondigde mijn verloren ziel tot eeuwige zaligheid en vrede met God, Joh. 16:14. Daar werd ik innerlijk gewaar dat het zaligmakende geloof werkende is door de liefde, want ik was daar werkelijk krank van de liefde. Ik was daar bijna gestorven van die liefde, en wenste ook niet anders dan bij God te wezen. Daar werd Hij mijn Heiland, mijn Heilaanbrenger en mijn lieve Zaligmaker. Daar werd Hij geboren in de beestenstaal van mijn verloren bestaan voor God, en daar veranderde die beestenstaal in een hemels paleisje. Daar begonnen de engelen in mijn hart te zingen: “Ere zij God, ere zij God, in de mensen van het welbehagen.”

Mag u dat ook kennen, lezer. Ja zegt u misschien. Dan mag ik u zeggen dat voor eeuwig in Hem geborgen bent. Uw leven is dan met Hem verborgen in God. Er is geen hel en geen duivel die dat teniet kan doen, Openb. 12:4-5. Dan mag u nu verder leven op kosten en rekening van een Ander. Van Hem die uw ongerechtigheid op Zich nam, en Zijn gerechtigheid uw wilde schenken uit vrije genade om niet. Zijn kleed werd op Golgotha ontdaan, opdat u met het beste Kleed van Zijn heiligheid en gerechtigheid overkleed zou worden, 1 Korinthe 1:30, in het zalig uur der minne. Dan bent u reizende naar het hemelse Jeruzalem dat ge in Hem straks zult beërven. Dan zult ge strak nooit meer hoeven te zondigen, dat is verlost zijn van uw zondige vlees. Hier op aarde moet ge bij tijden met de apostel helaas nog weleens, dat het kwade wat u niet wenst te doen juist doet, en het goede en heilige wat u wenst te doen u niet doet, Rom. 7:14-26. Weet toch dat Hij het goede voor u kwaaddoener heeft gedaan. Zoveel kwaad jegens zoveel Goeds bedreven, wie zou niet wenen. God heeft uw zonden van u weggedaan zover het oosten verwijderd is van het westen. Hij heeft het u alles vergeven, en toch kunnen Zijn kinderen het zichzelf nooit vergeven. Kijk lezer, en dat baart ootmoed en vernedering in het hart van een verlost zondaar. M'n geliefde lezer, morgen is het weer Kerstfeest. Bedenk toch dat Christus in de herberg van uw zoete tranen, van uw goedbedoelde gebeden, en uw vrome werken niet kan wezen. Deze Parel van grote waarde kan slechts schitteren tegenover de zwarte achtergrond van uw bedreven zonden. Er is geen mens te slecht om tot Hem te gaan. Want, al had ge uw goed er met duizend hoeren doorheen gebracht. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van ALLE zonden. Hij is in een voerbak voor beesten gelegd, opdat hij het geestelijk Voer voor goddeloze zondige beesten zou worden, Rom. 4 vers 5. Want, Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank, lezer. Dat het eens waarlijk kerstfeest in uw hart mag worden alear het straks voor eeuwig te laat zal zijn. Dat schenke den Heere aan al m'n geliefde lezers, en aan allen die me lief en dierbaar zijn, uit vrije genade om niet, om Jezus wil. Amen

D.J. Kleen